

GLINŠČICA – FERATI BRUNO BIONDI IN NOS

Na tokratno bolj zahtevno turo se nas je odpravilo 14 planincev. S seboj smo imeli kot obvezno opremo tudi varnostni pas, samovarovalni komplet in čelado. Naš cilj je bila Glinščica in ferate, ki potekajo po stenah nad samo dolino. Spodnji del doline Glinščice je v Italiji, v slovenski občini Dolina pri Trstu, ki je tudi pobratena z našo kočevsko občino. Mini avtobus nas je popeljal preko Sodražice in Cerknice (obvezna kavica) do Kozine in nato še nekaj kilometrov do mejnega prehoda v Italijo. Kmalu zapustimo glavno cesto in se spustimo do parkirišča pri razgledni točki vasi Jezero.

Tu se opremimo s vso potrebno opremo za frate in po slabih 10 minutah smo pod steno. Takrat pa se začne zares. Najprej par metrov navpično, nato v levo. Že teh nekaj prvih metrov nam da misliti. Ferata je narejena v italijanskem stilu, jeklenice so ohlapne in pa še posebnost, na celotni poti so samo naravna stojišča. Le na nekaj mestih je v steno vklesano kakšno stojišče v globino največ 2 cm, sicer pa razpoke, stopničke, štrleči kamni, neravnine, kar pač narava ponuja. Zato pa so toliko bolj trpele roke, saj so bile nekatere vertikalne visoke tudi preko 10 m, vmes pa komaj kakšna stopa. Marsikatero prečenje je bilo celo previsno, da si se moral usločiti in skoraj celo težo prenesti na roke. Ker si se moral vmes še prepenjati, je bila cela zadeva še bolj »špasna«. Ravno to prepenjanje je nekaterim povzročilo kar nekaj težav. V največji vertikali so priplezali skoraj do vrha, vendar so se v pozabili prepeti. Potrebno se je bilo spustiti nazaj, obstati z nogami na komaj vidni stopi ali razpoki, se z eno roko prepeti, v naslednji raztežaj in celo zgodbo ponoviti. V takih primeri si se moral na vrhu vertikale ustaviti za nekaj minut, da so se ti mišice umirile in si lahko nadaljeval. Nato pa zopet malo prečenja, pa proti vrhu in ko že misliš, da boš izplezal na vrh in izstopil, se ferata spusti strmo navzdol do široke police, kjer dejansko lahko malo počiješ na trdih tleh ali celo izstopiš. Nato pa zopet navzgor pa naravnost in navzdol pa zopet... In tako dobro uro in pol plezanja v steni. Ko prideš do konca ferate Bruno Biondi je prva stvar, ki se je zaveš ponos, da si opravil nekaj velikega in, da (še) nisi za v staro šaro. Kdor opravi s to ferato gre lahko kamor koli v naše hribe, če pa na ferati ni imel posebnih težav pa je zrel, da gre (seveda z izkušenim vodnikom alpinistom) plezat v severno triglavsko steno za začetek Slovensko smer.

Sicer pa so bili razgledi iz ferate čudoviti. Na poti je dovolj skalnih polic, da si se lahko mirno ustaviš, se spočil in razgledoval po dolini posuti z vasmi v dvojezični občini Dolina pri Trstu. Tu so vasice Botač, Boljunec, Dolina, naprej pa nam je pogled segal do industrijske cone z rezervoarji za gorivo in na samo mesto in pristanišče Trst. Nad Trstom se je videl grad Socerb in deloma slovensko Istra z Ankaranom in Koprom, v ozadju smo videli strme klife nad Strunjanom. Iz fotografij ste lahko videli, da je bilo v steni tudi polno zelenja in cvetja.

Tisti, ki še nismo imeli dovolj, teh pa nas je bila večina, smo se podali še v ferato Nos. Za to ferato velja pogovor »kratko ampak sladko«. Takoj na začetku je manjkal del jeklenice, ki jo je Toni nadomestil z vrvo. Nato pa strma vertikala, tako skopa s stopami, da so nekateri bolj praskali pot steni, kot pa da bi se nanjo opirali. Če pa si si steno predhodno malo bolj ogledal si opazil, da je stop ravno dovolj, da si se v sunku povzpel do vrha. Nato si objel nos, se okoli njega prestopil na drugo stran do poličke, nato naokoli in strmo navzdol do lestve, ali pa še malo naokoli in ob jeklenici navzdol do steze. Zmaga! Sedaj si lahko čestitamo in se počasi odpravimo nazaj do avtobusa, do koder imamo okoli 20 minut.

V avtobusu pustimo plezalno opremo in se odpravimo par minut naprej na razgledišče Jezero. Od tu sem nam odpre razgled, kot je deloma že opisan poleg tega pa še proti jugu na dolino Glinščice in traso železniške proge Kozina Trst, ki je sedaj spremenjena v sprehajališče in pa predvsem v raj za kolesarjenje. Tudi mi smo se spustili z Jezera do te poti in se po njej, pod stenami in skozi predore sprehodili do odcepa, od koder smo se po strmi stezi spustili v dno same doline. Najprej smo prišli do prvih hiš vasice Botač, ki leži tik ob meji in jo s Slovenijo povezuje Steza Prijateljstva. Tu smo že ob potoku Glinščica, ki se kak kilometer naprej preliva čez steno v 40 metrskem slapu. Nekoliko naprej se odcepi steza proti cerkvi iz leta 1267 Sveta Marija na Pečeh. Tisti, ki še nismo imeli dovolj, smo se povzpeli po tej stezi, si cerkvico ogledali in se pred njo slikali, nato pa pot nadaljevali s spustom do poti, ki vodi v dvojezično vas Boljunec. Med potjo smo si ogledali ostanke rimskega vodovoda iz prvega stoletja in kmalu prišli do planinskega zavetišča Mario Premuda italijanskega alpinističnega društva iz Trsta. Seveda je bila tukaj obvezna piva, ki pa je bila kljub zasoljeni ceni 4 € samo 0,4 l, tako da je prva kar hitro poklicala še drugo. Nato še kratek ogled mesteca (ali vasi) Boljunec, nato pa na avtobus do Kozine, kjer smo si v gostilni in pivovarni Mahnič privoščili domače primorske dobrote in pa pivo, ki smo ga za manj denarja dobili več.

mm